

Mindretallet lægger i den forbindelse vægt på, at forslaget til § 163 er formuleret så præcist og afgrænset, at det kun omfatter sådanne dataerklæringer, der i sin form kan sidestilles med en traditionel skriftlig erklæring, der er udstedt til brug i retsforhold. Mindretallet skal i den forbindelse dog opfordre justitsministeren til at følge IT-sikkerhedsrådets anbefaling af, at særlovgivningen gennemgås med henblik på at få undersøgt, om ikke det vil være mere hensigtsmæssigt at indføje straffebestemmelser i denne lovgivning. Mindretallet skal endvidere anbefale, at udvalgsarbejdet om datakriminalitet også overvejer den nærmere afgrænsning af det strafbare område i § 163 efter lovens vedtagelse og anvendelse i praksis.

Et andet mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Efter dette mindretals opfattelse er den foreslåede affattelse af § 163 i sin intention ikke hensigtsmæssig af retssikkerhedsmæssige årsager. Mindretallet er enig i, at den såkaldte Promssag viste, at det er nødvendigt, at der på dette område gøres noget for at sikre, at meddelelser afgivet på anden måde end den traditionelle papirbaserede kan få retsgyldighed.

Problemet er imidlertid, at dette problem ikke bliver løst med den foreslåede bestemmelse. Efter mindretallets opfattelse vil der, hvis lovforslaget vedtages, i bedste fald blive tale om en vanskeligt administrerbar bestemmelse. I værste fald kan det åbne for, at en anklaget i praksis selv vil skulle bevise sin uskyld og ikke anklagemyndigheden, der skal bevise den pågældendes skyld. Sagen er, at en meddelelse, som er afgivet på et andet læsbart medie, og som ikke er sikret mod indgreb, vil kunne ændres. Sker noget sådant på en måde, som gør, at den modtagne meddelelse ikke svarer til den afgivne, og der herved opstår en strafbar situation, vil det være vanskeligt for ikke at sige umuligt for afsenderen at bevise sin uskyld.

Mindretallet er af retssikkerhedsmæssige årsager imod at indbygge en sådan mulig situation i loven, og det er det, der vil kunne ske med vedtagelsen af lovforslaget. Efter mindretallets opfattelse bør en ændring af loven på dette område kun ske i forbindelse med, at der vedtages klare retningslinjer for sikring af meddelelser mod indgreb. Lovforslaget er efter

mindretallets opfattelse en foregriben af vedtagelsen af en krypteringspolitik.

Ligeledes finder mindretallet ikke, at begrundelserne for den øvrige del af lovforslaget på nogen måde har blot sandsynliggjort, at det er nødvendigt, at der indføres en mulighed for at fravige lovens bestemmelser vedrørende indgreb i meddelelshemmeligheden gennem en nedsættelse af kriminalitetskravet til at omfatte lovovertrædelser med en strafferamme på fire år i modsætning til de nuværende seks år.

Det er mindretallets opfattelse, at loven, som den er udformet i dag, stiller de nødvendige strenge krav til grundlaget for et så alvorligt indgreb i meddelelshemmeligheden, som aflytning og aftapning af teleoplysninger er.

I bemærkningerne til forslaget hedder det, »... at der er et udtalt behov for, at der kan foretages indgreb i meddelelshemmeligheden i sager vedrørende straffelovens § 263, stk. 2 og 3, ...«. Dette »udtalte behov« mener ministeren kommer til udtryk i statsadvokaternes høringssvar til Rigsadvokaten. Men i ingen af disse høringssvar skrives der om noget udtalt behov.

Lovforslaget og dets bemærkninger mangler efter mindretallets opfattelse helt at gøre rede for omfanget af de kriminalitetsformer, som den foreslåede ændring af bestemmelserne lægger op til. Mindretallets opfattelse af, at der er et mangelfuldt grundlag for vedtagelse af en så radikal lovændring, bestyrkes af besvarelsen af spørgsmål 1 og 2, hvor der bedes om statistiske oplysninger om antallet af dommerkendelser om telefonaflytninger år for år og opdelt efter kategorier. Af ministerens besvarelse fremgår det imidlertid, at »der findes ikke i dag statistik over antallet af dommerkendelser om telefonaflytning«. Det vil med andre ord sige, at det ikke i dag er muligt at vide noget præcist om, hvor »udtalt behovet« i realiteten er, for at politiet får denne mulighed i loven.

Det er således ikke mindretallets opfattelse, at der på nuværende tidspunkt foreligger et tilstrækkeligt veldokumenteret behov for at ændre de betingelser, som loven opstiller for indgreb i meddelelshemmeligheden. Mindretallet er tilfreds med ministerens løfte i bemærkningerne om, at Justitsministeriet »i de kommende år vil indhente og offentliggøre oplysninger fra politikredsene om anvendelsen af telefonaflytning og teleoplysning i efterforsk-